

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25435/2024
05.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Милојевић Рајковић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Клара Марић, адвокат у ..., ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/24 од 18.04.2024. године, у седници одржаној дана 05.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/24 од 18.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/24 од 18.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 1713/23 од 28.12.2023. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... према туженом ББ из ..., да суд раскине уговор о поклону закључен дана 30.01.2012. године, оверен пред Општинским судом у Параћину под Ов.З. .../..., између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца, те да се обавезе тужени да тужиоцу призна право својине и државине, те да га не омета у његовом упису права својине код РГЗ СКН у Ћуприји, испостава Параћин, непокретности наведених у изреци пресуде. У ставу другом изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 556.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1016/24 од 18.04.2024. године, одбијена је као неоснован жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, док је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде преиначено тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 250.200,00 динара и одређено да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучује на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном одлуком одбијен је захтев тужиоца за раскид уговора о поклону јер су судови утврдили да тужени након закључења предметног уговора о поклону није испољио према тужиоцу велику, односно грубу неблагодарност, да тужени својим понашањем није угрозио живот, тело, част тужиоца, нити је нарушио његову слободу и имовину. Одлука нижестепених судова заснована је на примени правног правила из параграфа 567 Српског грађанског законика и утврђеног чињеничног стања (које се посебном ревизијом не може побијати) о постојању породичних несугласица и неслагања испровоцираног понашањем тужиоца, који је правноснажном пресудом оглашен кривим за учињено кривично дело насиље у породици, и чињенично-правном закључку судова да се реакција туженог не може оквалификвати као „велика и груба неблагодарност“ према поклонодавцу, као разлог за раскид уговора о поклону.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне одлуке сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног ширег интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Указивање на погрешну примену материјалног права није довољно да би се о изјављеној ревизији одлучивало као о посебној. Тужилац у ревизији није указао на супротне одлуке и на постојање различите судске праксе поводом тумачења правног стандарда „велике неблагодарности“ као разлога за раскид уговора о поклону. Тужилац у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на битне повреде одредаба Закона о парничном поступку, што није правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије.

Из изложених разлога, посебна ревизија није дозвољена применом члана 404. ЗПП, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради раскида уговора о поклону поднета је дана 25.11.2020. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 20.000,00 динара, у смислу одредбе члана 33. став 2. ЗПП.

Како се ради о имовинскоправном спору у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Према изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић